

PÁPA

Ferenc pápa katekézise: Szent Charles de Foucauld egyetemes testvér, a szelídség apostola

A Szentatyja tovább folytatta „az evangélium hirdetésében gazdag buzgalmú tanúkkal való találkozásait”. A szerdai általános kihallgatáson ez alkalommal Szent Charles de Foucauld-ról beszélt, akinek „Jézus és a legszegényebbek lettek a szenvedélye” és aki hatalmas Isten-tapasztalata révén olyan utat járt be, ami „átalakította őt odáig, hogy mindenki testvérének érezze magát”.

P. Vértesaljai László SJ – Vatikán

Jézus legyen a szívünk középpontjában, veszítsük el a fejünket érte!

De mi is volt Charles de Foucauld életének „titka”? – kérdezte a pápa. Miután ifjúkorában Istentől távol élt és csak az élvezetek mértéktelen keresésében hitt, rábízta magát egy nem hívő barátjára, majd megtér,

elfogadja Isten megbocsátó kegyelmét a szentgyónásban, és így jelöli meg életének értelmét: „Elvesztettem a szívemet a Názáreti Jézusért”. Károly testvér ezzel arra emlékeztet minket: az evangelizálás első lépése, hogy Jézus legyen a szívünk középpontjában, hogy „elveszítsük a fejünket” érte. Ha ez nem történik meg, nehezen sikerül megmutatni azt az életünkkel és fennáll annak a veszélye, hogy magunkról, vagy csoporthoz tartozásunkról beszélünk, erkölcsről, vagy ami még rosszabb, szabályrendszerrel, de nem Jézusról, a szeretetről és irgalmáról. A pápa ezt a veszélyt látja néhány most formálódó új mozgalomban is, ahol szólnak ugyan az emberiségről alkotott víziójukról, beszélnek a lelkeségükről, és azt is érzik, hogy új úton járnak, de nem beszélnek Jézusról. Sok mindenről beszélnek, szervezetről, spirituális utakról, de nem képesek Jézusról beszélni. Jót tene nekik, ha megkérdeznék maguktól: „Jézus van-e szívem közepén? Elvesztettem-e a fejem Jézusért?”

Csendben, példával, az étellel, mert egész létünknek evangéliumot kell kiáltania

Mert Károly igen, elvesztette a fejét, odáig menően, hogy a Jézus iránti vonzódástól eljut Jézus követéséig, majd gyóntatója tanácsára a Szentföldre megy, hogy meglátogassa azokat a helyeket, ahol az Úr élt, és ott járjon, ahol a Mester járt. Különösen Názáretben érti meg, hogy Krisztus iskolájában kell formálódnia. Bensőséges kapcsolatban él az Úrral, órákon át olvassa az evangéliumot és az Úr kistestvéreinek érzi magát. Jézus megismerése arra indítja, hogy megismertesse őt másokkal. Ez mindig így történik – tette hozzá szabadon a pápa. Amikor jobban megismerjük Jézust, megszületik a vágy, hogy megismertessük őt, hogy megosszuk másokkal ezt a kincset. A Szűzanya Erzsébetnél tett látogatását így értelmezi: „A világnak adtak oda, vigyetek el a világba!”. A módját tekintve pedig úgy, ahogy Mária tette a látogatás titkában: „csendben, példával, az étellel”. Az étellel, mert „egész létünknek – írja Károly testvér – az evangéliumot kell kiáltania”.

Az evangelizáló erő a tabernákulum Jézusa, aki közel viszi őt sok távoli testvérhez

Ezért úgy dönt, távoli vidéken telepedik le, hogy csendben, Názáret szellemében, szegénységben és titokban kiáltja az evangéliumot. Szahara sivatagába megy az ottani nem keresztények közé, ahová barátként és testvérként érkezik, magával hozva a Jézus-Eucharisztia szelídségét. Károly Jézusra bízta magát azzal a meggyőződéssel, hogy az „eucharisztikus élet” evangelizál, hogy Krisztus az első evangéliumhirdető. Jézus lábainál, a

tabernákulum előtt imádkozik napi tíz órán keresztül, annak bizonyosságában, hogy ott van az evangelizáló erő, hogy Jézus az, aki közel viszi őt sok távoli testvérhez. De vajon mi hiszünk-e az Eucharisztia erejében? – kérdezte a pápa, majd azt kérte: „vesztegessünk időt” a tabernákulum előtt, hogy visszaszerezzük az imádás érzését.

„Minden keresztény egy apostol” – írja, és a barátját arra emlékezteti, hogy „a papok mellett laikusokra van szükség, akik látják, amit a pap nem lát, akik a szeretet közelségével vannak mindenki iránt és hirdetik az evangéliumot”. Nagy szükségünk van nekünk, papoknak, hogy világiak legyenek mellettünk, akik komolyan hisznek és tanúságtételükkel utat mutatnak nekünk.

Foucauld atya a II. Vatikáni Zsinat előfutára: az evangéliumhirdetés Isten egész népének feladata

Ezzel a tapasztalatával Charles de Foucauld így előre megsejtette a II. Vatikáni Zsinat idejét, megértette a világiak szerepét, hogy az evangélium hirdetése Isten egész népére vonatkozik. Ezért boruljunk térdre, fogadjuk be a Lélek művét, mely mindig új utakra, befogadásra, találkozásra, meghallgatásra és párbeszédre indít. Szent Charles de Foucauld, korunk próféciája, aki tanúbizonyságot tett a szelíd apostolkodáson keresztül az evangélium közlésének szépségéről. Ő, aki „egyetemes testvérnek” érezte magát és mindenkit szeretettel befogadott, megmutatja nekünk a szelídség és a gyengédség evangelizáló erejét. Azt akarta, hogy aki találkozik vele, az ő jóságán keresztül Jézus jóságát lássa meg. Jézus jóságának megélése arra készítette őt, hogy testvéri kapcsolatokat és barátságokat alakítson ki a szegényekkel, a tuaregekkel (helyi nomádokkal), azokkal, akik a legtávolabb álltak az ő gondolkodásmódjától. Lassanként ezek a kötelékek testvériséget, befogadást, a másik kultúrájának értékelését teremtették meg. A jóság egyszerű és azt igényli, hogy egyszerű emberek legyünk, akik nem félünk mosolyt ajándékozni. Károly testvér mosollyal és egyszerűséggel tanúskodott az evangéliumról, tanúságtétellel – zárta katekézisének Ferenc pápa a Szent Péter téren tartott szerdai általános kihallgatás során.

18 október 2023, 12:22